

Évközi 31. Vasárnap – 2010. október 31. – C év

Az öreg király, mikor érezte, hogy legföljebb néhány év maradt hátra az életéből, maga elé hívatta fiát, örökösét, s így szólt hozzá: „Fiam! Az én napjaim meg vannak számlálva. Szívesen átadnám neked az uralkodás terhét, de ezt csak akkor tudom nyugodt szívvel megtenni, ha biztosítva látom a békét határainkon, ha nem kell félnem attól, hogy halálom esetén irigy és erőszakos szomszédaink fenyegethetik az országunk nyugalalmát. Kelj hát útra, s tégy meg mindent azért, hogy biztosak legyenek a határaink!” A trónörökös elindult hát, időt, pénzt, energiát nem kímélve hatalmas várakat építtetett a határok minden stratégiai pontján. Erődök egész sorát hozta létre, majd egy év elteltével visszatért apjához, s büszkén számolt be a tevékenységéről. Apja azonban nem volt elégedett. „Nem fiam, nem értettél meg. Ahhoz, hogy valóban hosszú távon béke legyen a birodalmunkban, a szívekben kell erődöket építeni. A te erős kőfalaidat előbb-utóbb lerombolhatják, ha nagy erővel jönnek ellenük, vagy idővel akár maguktól is romba dőlnek. Sokkal nagyobb biztonságot ad a baráti szövetségek rendszere minden erődrendszernél.” A fiú ekkor megértette, mire is gondol az idős uralkodó. Útra kelt hát újra, bejárta a környező országok királyi udvarait, mindenhol megkedveltette magát, kölcsönös előnyök és kompromisszumok mentén baráti szövetségeket kötött, s egy év után hazatért akkor már haldokló apjához. Amikor beszámolt utazása eredményéről, apja megnyugodva hunyta le a szemét. „Most már bátran elmehetek fiam. Jó kezekben hagyom az országot, s nem kell félnem a népem biztonságát.”

Az igazi erő és hatalom nem abban nyilvánul meg, hogy valaki erőszakkal maga alá gyűri a többieket, hogy minden ellenállást keményen letörve mindenben a maga érdekeit érvényesíti mások ellenében. Nem, az ilyen hatalom mindig csak ideiglenes, az ilyen erő előbb-utóbb meghajlik. A félelem szülte rend soha nem igazi rend, a megalázás által kiváltott uralkodás mindig csak látszat. Addig tart, amíg a félelem meg nem szűnik, amíg meg nem jelenik egy nagyobb erő, mely képes lesz megtörni az addigi hatalmaskodókat. Milyen gyönyörű, ugyanakkor emberi szempontból meglepő szavakkal írja le az olvasmány Isten hatalmát, és annak megnyilvánulását a világ és az emberek felé. Isten nagyságához képest minden és mindenki olyan, mint a porszem, vagy mint egy harmatcsepp, és Ő mégsem hatalmaskodik, erőszakoskodik teremtményei fölött. „Te mindenkin megkönyörülsz, mert mindent megtehetsz, elnéző vagy az emberek bűnei iránt, hogy bünbánatot tartsanak. ... Te mindent kímélsz, mert a Tiéd minden, ó életnek barátja!” Isten ereje tehát a gyengédségben, hatalma pedig az irgalomban mutatkozik meg. Csak az isteni mindenhatóság képes arra, hogy ennyire alázatos és türelmes legyen. Isten mindenhatósága a szeretetében gyökerezik, s nem tesz olyasmit, ami Isten lényegének, a szeretetnek ellentmondana. Ha pedig ez így van, akkor az emberek egymás iránti kapcsolatában sem kellene, hogy kizárja egymást hatalom és gyengédség, erő és szeretetteljes irgalom.

Vajon Zakeust, a vámost képes lett volna-e olyan gyökeres megváltozásra készíteni bármiféle erőszak, mint amennyire megváltoztatta Jézus bizalmas szeretete, személyes odafigyelése? Ez az ember, aki tegnap még mindent megtett azért, hogy másokat becsapjon, kizsákmányoljon, ma négyszeresen kárpótolja a megkárosítottakat, s vagyona felét a szegények között osztja szét. Micsoda hatalom és erő kellett ahhoz, hogy valakiben ilyen megtérést váltson ki! Igen, hatalom és erő: a szeretet hatalma, a megbocsátás és a bizalom ereje. Istennek mindig is ez volt a stratégiája, még ha nem is olyan gyorsan és látványosan ért el eredményeket, mint az erőszak és a fenyegetés. Akik Krisztust követik, azoknak szintén ugyanezt a stratégiát kell alkalmazniuk az emberekkel való kapcsolatban. Nem kell félni attól, hogy a megbocsátás gyöngeségnek tűnik, nem kell félni attól, hogy a szeretettel és a bizalommal vissza lehet élni! Mind Jézus példája, mind az emberi történelem eseményei azt bizonyítják, hogy hosszú távon hatékonyabb a szívekben épített erő minden kőfalnál vagy faltörő kosnál.